

nance veřejného dopravního podniku, úřadu neb ústavu, oprávněného vydávati listiny vývozní, neb úřední osobu, která má bdíti nad vývozem zboží do ciziny, tehdy, dopomohou-li tyto osoby porušením svých povinností k neoprávněné dopravě. Užívá-li zákon slova »dopomáhati«, nelze tomuto ustanovení rozuměti a je vykládati jinak, než že má na mysli činnost, t. j. podlcudnou a neoprávněnou dopravu osob jiných, ku kteréžto dopravě úřední orgán porušením svých povinností dopomáhá, t. j. k jejímu uskutečnění přispívá. Toho však nelze o stěžovateli tvrditi. Zjištění soudu nalézacího zdá se spíše nasvědčovati tomu, že stěžovatel kořalku sám dopravoval; neoprávněnou dopravu předmětu potřeby nelze však, jak právě doveděno, podřaditi sankci § 4 zákona. Rozsudek soudu nalézacího neobsahuje potřebných skutkových zjištění, aby mohlo býti hned rozhodnuto, zdali a kterého jiného trestného činu než zločinu § 4 zákona čís. 188 obžalovaný se dopustil; zejména nedostává se potřebných skutkových zjištění po stránce subjektivní.

Čís. 541.

Při odsouzení pro přestupek dle § 523 tr. zák. lze uložití tuhé vězení pouze tehdy, jsou-li splněny obě podmínky poslední věty citovaného paragrafu.

(Rozh. ze dne 24. září 1921, Kr I 102/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. října 1920, pokud jím byl stěžovatel odsouzen pro přestupek dle § 523 tr. zák. do tuhé vězení, napadený rozsudek v tomto směru zrušil a vyměřil stěžovateli pouze trest jednoduchého vězení.

Důvody:

Nalézací soud, zjistiv o stěžovateli, že čin, zakládající objektivní skutkovou podstatu zločinu dle druhého odstavce § 157 tr. zák., spáchal ve stavu úplné opilosti, do které se připravil, nemaje v úmyslu spáchatí zločin, uznal ho vinným přestupkem dle § 523 tr. zák. Trest byl vyměřen dle poslední věty § 523 tr. zák. tuhým vězením v trvání čtyř měsíců, zostřeným čtyřmi tvrdými ložemi. Tento výrok odůvodněn je v rozsudku tím, že čin spáchán byl při těžším zlém skutku, kterým Františku K-ovi způsobena byla značná škoda. Jak stěžovatel správně namítá, dlužno dle poslední věty § 523 tr. zák. vězení zostřiti tehdy, bylo-li opilec ze zkušenosti známo, že je v opilství podroben prudkým hnutím mysli, kdežto na tuhé vězení uznati jest při větších zlých činech, ale i to pouze tenkrát, byla-li zjištěna zároveň i ona podmínka, za níž dlužno trest zostřiti. Rozsudek nejen neobsahuje naprosto žádných skutkových zjištění, která by nasvědčovala tomu, že obžalovanému bylo ze zkušenosti známo, že jest v opilství podroben prudkým hnutím mysli, zmínka rozsudku, dle níž nevyšlo na jevo, že by se obžalovaný oddával opilství, nasvědčuje spíše opaku, z odůvodnění výroku o trestu pak dlužno souditi, že nalézací soud vycházel při výměře trestu z mylného názoru, jakoby jedinou pod-

mínkou, za níž dlužno uznati na tuhé vězení, bylo, že jde o větší zlý čin, kdežto podmínky, za které má trest zstřen býti, rozsudek, jak již zmíněno, vůbec nezjišťuje. Nálezací soud tudíž překročil při výměře trestu svou trestní pravomoc a hranici zákonné trestní sazby, je tedy rozsudek v tom směru dle § 281 čís. 11 tr. ř. zmatečným.

Čís. 542.

»Vzetím z držby« (§ 171 tr. zák.) jest každé jednání, jímž se věc převádí z dispozice dosavadního držitele v detenci pachatele neb osoby třetí.

Služební poměr pachatelův není okolností přitěžující, je-li jím již založena zločinná kvalifikace trestného činu.

Podmínečný odklad výkonu trestu jest zásadně vyloučen, jde-li o železniční krádeže spáchané železničními zřízeními.

(Rozh. ze dne 26. září 1921, Kr I 519/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173 a 176 II. c) tr. zák., vyhověl však odvolání státního zastupitelství do výměry trestu a změnil rozsudek soudu prvě stolice v ten rozum, že obžalovanému zvýšil trest a nepovolil mu podmíněčný odklad výkonu trestu — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce věcné namítá stížnost, že cinkové koryto nebylo vůbec z držení dráhy odňato a převedeno v držení obžalovaného (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) a kdyby tomu tak bylo, že nastala bez trestnosti dle § 187 tr. zák., poněvadž bylo vráceno dobrovolně dříve než se vrchnost dověděla o činu. Stížnost není v právu. Vzetím z držby rozumí se každé jednání, jímž se věc převádí z dispozice dosavadního držitele v detenci pachatele neb osoby třetí. Krádež je dokonána již samým odnětím, t. j. převedením z posavadního držení v držení jiné. Kdy se tak stalo, jest posouditi dle okolností případu. Není třeba, aby věc byla odnesena z místa, na němž se dosud nalézala a rovněž ne, aby panství pachatelovo nad věcí ukradenou bylo již zcela zabezpečeno. Také pouhé uschování věci na místě činu nebo poblíže něho stačí, odnímá-li se tím dosavadnímu držiteli možnost věcí disponovati. Tak tomu bylo v případě, o nějž jde. Dal-li obžalovaný svémocně naložiti cinkové koryto na rampě ležící do soukromého vozíku, ukrytí je nasypáním uhlím s rozkazem, by nenápadně bylo dopraveno do jeho bytu — pak nutno tvrditi, že tímto ukrytím byla železniční správě odňata možnost s věcí disponovati, že tedy věc byla z držení dráhy odňata. K vrácení ukradené věci došlo dle rozsudečného zjištění následkem přímého zakročení přednosta stanice, který při služební obchůzce cinkové koryto na voze objevil a vrácení jeho na rampu nařídil. Poněvadž tedy obžalovanému bylo tímto dopadením při krádeži patrně nemožno věc přivésti do bezpečí, nelze mluviti o vrácení dobrovolném, z účinné lítosti a není zde základního předpokladu pro uplatňo-